

## REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön februar. 28<sup>kán</sup> 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## ELBESZÉLÉS.

*Férfi-szeretet.**(Folyt. 's vége.)*

Benno a' tárt ablakhoz lépett; a' himzeményre hajolt, 's a' nőnek könyeitől nedves helyet megcsókolá. Szemeiből forró csöpek omlottak; fájdalmasan nézett-ki az ablakon a' kerteken keresztül. Messze a' rétek zöldjén át egy csik fénylék. Ez volt ama folyam, mellyen egykor Charlessel járt. — Apró fellegek vonultak a' mezők fölé; a' parasztok haza tértek napi munkájokból; a' megszefaluk estharangjának reszkető hangjai 's az ebeknek vidám ugatása, a' közel töltésről jött kocsik zörgése, 's a' haza menő csordák csengetyüi hallatszának.

„O élet, mi szép, mi végetlen szép vagy te! — kiáltá Benno. — Ha ő, a' szelid ártatlan szűz engem úgy szeretne, mint a' távul barátot — egyik urával sem cserélnék a' földnek! — És ő — o Isten! ha elfeledte volna őt — ha e' szívet megrepesztene! — De nem; birom esküjét, szent szavát; ő azt nem teheti: — 's ha ezt tehetné — a' mindenhatóra! meg fognám boszulni!“

„Utazunk, utazunk! — kiálta Victorine vidámon be a' szobába. Anyám mindenben megegyezik. Nemde édes Benno ön velünk utazand?“

Ez igenlé.

„O, fölséges! — folytató, 's vigan ugrált hozzá. — Mint fog örülni!“

„Minden bizonynyal, kimondhatlanul!“ — szólott ez reszketve, 's elhagyá a' szobát.

Néhány nap mulva elutaztak.

## 4.

Hirnök küldeték N-be: több nap mult, de Charlestől semmi válasz nem érkezik.

Benno, egy napon a' fürdőhely sétányára ment; midőn egy ur, ki több lépésnyire ment-el előtte, zsebkendőjét kihúzta, 's ez által

egy levelet ejte a' földre. Benno felemelé, azt az idegennek átadandó: — de a' kéz előtté igen ismeretes volt. Mohón nyitá-fel a' levelet — Charlestől volt!

Benno olvasá.

„A' grófnét naponként szeretetre méltóbbnak lelem. Ő egy isteni nő; soha sem felejttem-el neked, hogy vele megismerkedtetél. — Mi egészen más ő, mint ama Victorine, kiről neked egykor esetleg szóltam. — Itt küzdeni, nyargalni kell egy édes pillanatért; míg amaz szerelmével csaknem halálra gyötör. Olly szerencse, mellyet az ember bir, semmi: de mellyet előbb kivívni kell, isteni. Most szokatlanul vig vagyok; csak Victorine untat, ki számtalan levelével halmoz. Nem tudom, mit feleljek neki. Csak mióta a' grófnét ismerem, érzem, hogy Victorine-t soha sem szerettem! — Most éppen K—ból egy levelet vevék tőle. Iszonyú volna, ha jelenlétével, kéjmámoromban megháboritna: légy szives megtudakoztatni, ha K—ba bizonyos B. bárónő nem érkezett-e, — ird-meg bizonyos hírnök által, hogy rendelésemet a' szerint tehessem.

L. Charles marquis.“

Benno rángatódva tördelé a' levelet kezében; hajjal tartozkodék egy fán, 's lassan hazafelé indult.

## 5.

A' hétel előtt egy lovas állt-meg, 's kopogtatott. Egy inas ajtót nyitá.

„Ej, F. ur! — mint fog örülni uram!“

„Hol van ő?“

„Az álarczos bálban V. grófnénál.“

„Minő álruhában?“

„Spanyol öltönyben; kék, arany himzetű baretján három vörös toll.“

Benno lovát az inasnak adá, 's egy álruha-kölcsönzőhez sieté.

A' grófnénál minden szoba kivilágítva volt, 's vig zene hangzék az utszákon. — Nagy néptömeg táborzék a' ház körül; a' világos ablak-táblákat bámuló.

Egy Amazonnal beszédbe mélyedt gazdag öltözetű Spanyol állt egyik oszlopnál, 's beszéd közben többször tüzesen csókolá-meg a' nőnek kezét.

„Valóban szeret marquis?“ — kérdé a' hölgy.

„Olly igazán, mint Istent hiszek!“

„Victorine!“ — szólt közel egy tompa hang.

A' Spanyol rémulve ugrott-föl, 's egy egyszerű fekete dominót pillanta-meg, ki észrevétlenül közeledék e' párhoz.

„Álarczos, ki ön?” — kérdé a' Spanyol.

De a' dominót egy csoport más álarczos elválasztá tőle, 's asztalhoz siettek. A' Spanyol 's Amazon levevék álarczukat; — Charles 's a' grófné volt az!

Élénk tréfa az órákat perczekké rövidíté, 's valamint a' vörös oeil de perdrix, tüzét az ivók ereiben szétömleszté; egy har-sogó fanfare hangzék. Charles fölállt, 's a' grófné egészségeért poharat üríte. — Zajos volt a' vendégek éljen riadása: 's midőn a' grófné pirulva köszöne, a' bor és szerelemtől lelkesült Charles kiálta:

„Grófné, én kegyedet szeretem!”

„Gazember!” — szólt egy mély hang.

Minden vendég ijedve fordult-meg. A' domino felemelé fekete álarczát. — Charles megismeré Bennót, 's ez arcját megszá-gyenülve takará-el mindkét kezével.

## 6.

Néhány nap mult. — Victorine sirva ült szobájában.

„Még mindig semmi válasz! — O, mint bánt ez engem — 's én még is olly jó vagyok hozzá! — Mit nem szenvedtem értte, midőn Katinka még hajadon volt, és azt hívé, hogy őt szereti. 'S most, midőn tudom, hogy engem kedvel, most olly hideg, idegen! — Hát Benno hol van? Tegnap óta őt sem láttam.”

Csengetett, 's egy inas jelent-meg. — „Hol van az ur?”

„Igen korán kiment, és szobája kulcsát nekem adá, azon pa-rancscsal, hogy, ha délután még itt nem volna, átadjam ke-gyednek.”

„Nekem?” — szólt a' nő álmétkodva.

„Igen, kegyednek, nagyságos kisasszony. — Én a' szobában még nem voltam; lehet, hogy valamit irt-fel kegyednek!”

„Tehát jöjjön!”

Mindketten Benno szobájába léptek. — Victorine megijedve maradt az ajtónál állva. Egy tele bőrönd állt a' szoba közepén. — Késlekedve lépett tovább Victorine. — Az asztalon néhány össze-vart iv feküdt NAPLÓM czimmel. — Az utósó lapon fris írás volt, 's a' mult estnek költét mutatá. Victorine olvasa:

„Éppen tizenegy óra. — Az ég csillagokkal van behintve, 's a' lég olly tiszta, hogy a' távol toronyból minden óraütést hallok. — Midőn ma este az utszán egyedül bolyongék, találkozám vele: ma egészen más volt irántam! Midőn lakunkhoz érénk, hűt, men-

nék még vele szobájába. De keblem igen tele volt. — Ismét szabadba kelle mennem. Alig tudám kilehelni az istenhozzádot; rángodva szoritám erősen össze fogaimat; úgy tetszék, mintha keblem szétszakadna. Megcsókolám kezét, 's ő felment.“

„A' hidhoz ténfergék. Ismét azon helyen állék, hol olly sokszor álltam, 's ábrándozva nézék ablakára; a' csillagok mint egyébkor fénylének az égen, 's méregeték magukat a' hullámokban: a' folyó nyugton hömpölyge tovább, 's göndörödő hullámai könyeim nyeldesék. — Az egész mult előttem fekvék. — Azon folyam ez, mellyen messze távolságban egykor Charles-vel csónakozám: azon folyam, mellyen egymásnak örökös barátságot fogadánk. — Hu! borzadok, ha a' holnapi napra gondolok. — Egy ember élete — o Isten! egy párharcz barátommal, kit még is szeretek, kit még mindig szeretek! — Charles, Charles! miért szegéd-meg szavadat? De Victorine-t elhagyád, 's a' mindenhatóra! én eskümet megtartom!“

Victorine szive lázosan dobogott. Félelmes sejtelen ragadá-meg őt: szemei befátyolozódtak; tovább olvasni nem tudott, 's Bennót kiáltva, ájultan rogyott össze.

## 7.

A' fenyves erdőnek egy szabad helyén két ifjú némán járt föl 's alá. Az egyik felső ruháját veté-le, a' másik egy pisztol kakasát próbálá. Ugy látszék, valakit vártak. Egész tájon csend volt; csak a' favágók fejszéjének egyhangú csapása hangzék távulról az erdő sűrűbb részéből. Egyszerre lépések hallatszának; ketten hallgatództak, 's az egyik öltönye alá rejté a' pisztolt.

Más két ifjú, egy orvostól kísérve, jött elő. Némán vetkezék-le az egyik, míg a' másik a' várakozók egyikével lassú szót váltott.

„Hány lépésre?“

„Hatra.“

A' kérdő lassan 's vigyázva méré-ki a' lépéseket. — A' két levetkezett pisztolt vön, 's a' kimért helyre állt. Szemeik merően nyugodtak egymáson. Egyszerre emelék-föl fegyvereiket, 's célloztak. — Ekkor az egyik pisztolát hirtelen elveté, a' másikhoz sieté, 's ezt hönsszorítá kebléhez.

„Ne így, Charles! az Istenért, ne így!“ Előbb vegyünk bucsút! Tudod mennyire szeretlek!

„Benno, te szeretsz még engem? — a' gazt? — kérde Charles; 's halvány szeme felvillant. — Te szeretsz még? mire hát a' párharcz?”

„Mert Victorine-t megboszulni eskvém. Szavamat megtartom, meg kell tartanom.”

„Ugy lőjj!” — válaszolt Charles keserűn.

„Nem! — előbb add a' bucsú-csókot! Én szeretlek még; barátod vagyok, de szavamat meg kell tartanom! — Megölelé őt. — Jó vagy-e még hozzám, Charles?”

„A' mindent tudó Istenre, ki előtt tán néhány percz múlva állni fogok — én szeretlek, tisztellek téged — 's ha gömbödnék engem elhibázni, 's az enyimnek téged találni kellene — életemnek magam vetnék véget!”

Hőn szorítá kebléhez barátját.

„Isten veled Charles. — Most jer, én kész vagyok! Számláljanak uraim!”

A' bajsegédek lassan beszéltek együtt. — Valamit fontolgattak. Végre az egyik szólt: „„Önök lelkibarátok, 's egyik sem örömet akar a' másiknak gyilkosa lenni. — Mint függ ez a' kihívással össze, bár meg nem foghatom, de felőle kérdezősködnöm nem szabad. Én egy módot tudnék.”

„Szólljon!” — mond Charles reszketve.

„Határozzon a' sors. Lőjjenek bekötött szemekkel; mi önöket három lépésnyire állítjuk egymástól, 's az utósó kormány-szóra lőjjenek egyszerre. — Ki találva lesz, Isten akaratjából esik-el; a' másik büntelen!”

A' barátok hallgattak. — Végre Benno szólt:

„Még vagy elégedve Charles?”

„Meg!”

A' bajsegédek beköték szemeiket.

„Mindkettőnek élve kell maradni!” — sugá az egyik titkon; 's az elleneket háttal fordítá egymáshoz.

Az utósó kormányzó elhangzék. A' baráti keblekben a' régi szeretet érzete erősebben, mint valaha, ébredt-fel ekkor. Egyik sem akart másiknak gyilkosa lenni. Mintegy belöszöntől izgatva, mindkettő megfordult, hogy visszafelé lőjjön. — A' pisztolok csattantak; — mindketten lélek nélkül hulltak a' földre.

## HAZAI HIRLELŐ.

Gyászshír Szegedről. — Folyó börtölő hé 18-án viradóra szenderült által örök nyugalomra rögtöni szülétséből nagy tiszteletű és tudós Deák Károly ur, a' szép mesterségek 's bölcselkedés koszorúsa, és a' helybeli iskolák igazgatója. Hült tetemei 19-ki délután 3 órakor vitettek a' palánki köz temetőbe. Köz tisztelet és szeretet jeleül koporsóját felette nagy számú közönség, a' helybeli ifjúságnak pedig egész özszege kísérvén, áldást 's nyugalmat ohajta mindenki hamvaira.

MISKOLCZY ISTVÁN.

## PESTI VIZSGÁLÓ.

## Hirszekrénny.

Dunánk jegének eltakarodása után két komáromi hajó volt az első, mely pesti partunk mellett kikötött, de már 21 's 22-kén mindkettő az alsó vidékre el is távozott. 23-kán délelőtti 9 óra előtt sok taraczk-durrogás között üdvözlé városainkat „ZRINYI“ gőzönyünk, mely 25-kén indult innen Bécs felé. — 23-kán hajnaltól kezdve délelőtti 10 óráig ismét sűrű hó hullott, melyet rögtön eső váltván fel, az estig tartá, 's nagy sár lön következménye. Budai hegyeinket tehát ismét fehér lepel borítá.

## TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMANY.

Napfogyatkozás 1839-ki martius 15-kén. — Mädler, professor, a' berlini Voss-féle hirlapban erről következőleg ír. E' nálunk csekély napfogyatkozás más vidékeken a' legnagyobbaknak egyike; minthogy a' hold látszatos átmérője a' napét jóval meghaladja. — E' fogyatkozás a' déli tengeren, Chili partjaitól nyugotnak mintegy 300 mértföldre kezdődik, 's északkeleti Afrikában végződik. A' száraz földek lakói közül, kivéven Uj Hollandot, igen sokan fogják látni. Láthatóságának éjszaki határszélei Amerikában a' galopagosi csoportozatok közepén, Popoyan 's Angostura városokon, és Orinocco torkolatján csuszna keresztül, Európában a' caermarthen-i öböltől Birmingham, Leicester, Sylt és Odensee szigeteken, Koppenhaga, Karlskrona, Goldingen, Wolmar, Pleskowon keresztül 's Moszkva közelében vonul-el; ez utóbbi város azonban már nem látja. Az említett helyeket a' napnak déli 's holdnak éjszaki karimája érinti; ennek következtében az éjszoknak fekvő helyek semmit, 's a' délnek esők annál többet látnak a' fogyatkozásból, mennél távolabb esnek e' vonaltól, mely keletnek a' bolzoi taven, Akalzik, Bagdad, 's Athina felé kanyarodik. Berlin csak egy harmadát látja a' nap átmérőjének elhomályosulva, 's így sem a' fény sem a' melegnek fogyása nem lesz észrevehető. Európában egy vidék sem látja tovább, mint félig elhomályosulva. Ellenben egy tökélyes homályú öv mintegy 15 mértföldnyi szélességben vonul-el Coquimbo, Corrientes, Villarica és Porto Seguro felett déli Amerikában; az atlanti ocean legkeskenyebb részét átszeli, Bissao és Fatteconda szigeteket hasonlólag, és a' tombuktui nagy pusztának éjszaki oldalát érintve egyiptusi Theba felé húzódik, melynek közelében csakugyan végződik is. E' szerint kevés reményünk van azon érdekes és igen ritka tüneményekről, melyek egy tökélyes napfogyatkozásra következnek, részletes felvilágításhoz jutnunk. Ismeretes csillagvizsgáló tornyok közül Rio fekszik azon homályövhez legközelebb.

## KÜLÖNFÉLE.

A' lepke 's virágok. — „Szeretném tudni, a' lepkének mi mondani valója van a' virágokhoz!“ — szólott Alma Clotild testvéréhez; szünetlen repked egyikről a' másikra, és hol megállapodik, a' virágok sokkal fényesebben 's nyájasabban látszanak ragyogni, 's akkor azt kell gondolnom, hogy különösen kedves 's vigasztaló valamit sugott nekik.“ — „Hagyd utain a' csapodárt, válaszolt Clotild. Mi az, mit a' virágoknak sűg? Semmi, csakhogy szépeknek leli azokat, 's e' vallomás után tovább repülni szándéka. O ezek a' lepkék csakugyan a' leggonoszabb hízélgők, 's ezért kedvelik a' hiú virágok!“ — „Ej kedves Clotild — viszonzá Alma — én csakugyan sokkal több jót hiszek mindkettejükről! Ama lepke, nem vevéd észre, mint ereszkedett-le ama hervadó liliumhoz, mintha barátságosan akarna tőle elbucészni? Lám visszajő ismét, 's még egyszer feléje hajol békeangyalként. A' lepkének nyelve valóban komolyabb jelentésű!“ — „Mondd-meg hát, mit értettél belőle?“ kezdé Clotild, miután Alma komolyan hallgatva vizsgálá a' lepke repdesését. — „Csak mosolyogj! — felelt emez — de nekem úgy látszik, hogy a' lepke azért oly bensőleg meghittje a' virágoknak, mert szánja mulandó sorsukat, 's érti fájdalmaikat. Lehetlen volna-e, hogy az legyen rendeltetése, miszerint vidám reménynyel disztit-e fel kimulásuk óráját? Neki csak saját élete titkát kell közölni a' virágokkal, mint tevő-le első öltönyét, 's mint lett azután sokkal szebbé. Érzik valóban a' virágok is halálukat 's minél kecseseb volt rövid létök, annál busitobb rájuk nézve azon gondolat. Csak gondold-meg, hogy a' lepke hírnöke a' tavasznak, hogy a' fonnyadó virágsziveket ismét fölvirulás vigasztalásával élteti, 's legott komolyabb alakot nyer a' csapodár. Virágok életének fényes hírnöke a' mulandóság nagy műhelyében. — O ez legyen jelentése a' lepkének! Ő oly szépen-nyilvánítja szerelmét a' virágok iránt, 's ezek utána vágyódásukat. — Clotild megszorítá testvére kezét, de nem mosolygott, hanem lassan szóla: „véleményed jobban közelit az igazsághoz, mint az enyim; mert megindítja a' szívet, 's égi örömmek kitarja azt. Ezentul valahányszor lepkét látandók, meg fogok emlékezni a' szóra, melyet a' hervadó, elhaló virágsziveknek mond.“ (Öst. Blätt.)

Wallenstein 's Fechner iskolatanító. — Fialat korában Wallenstein a' goldbergi gymnasiumban tanult Sléziában. Tanítói közt Fechnert is említik, ki nem sokat tartott e' mogorva, magába zárkózott gyermekről, 's azon kor szokása szerint többször érezteté vele keze súlyát. Egykor az iskolai füzek alatt, e' tanító tanítványaival összegyűlvén vigadott. Wallenstein az alatt aluvék. Fölebredésekor elbeszélé a' társaságnak, miképp' azt álmodá, hogy tanuló társaival e' helyen játszik, 's az iskolai füzek földig leborulának előtte. Az ifjúság nevetett, Fechner pedig álmodónak nevezé őt, ki Józsefet utánozni akarná, 's hozzá tévé: „ha nagy ember válik belőled, én udvari bolondod leszek.“ — 'S midőn 1633-ban Wallenstein, mint a' cs. sergek vezére, keresztül ment Goldbergen, vissza emlékezék e' nyilatkozásra, 's Fechnert magához hívatá. Az öreg férjfi Wallensteinnak tudva volt nyersségétől csak rozsat várván, övétől elbucészék. 'S csakugyan durva emlékeztetéssel szigorú fenytékére 's főleg ama jóslatra lön fogadtatva. Ő alázattal kért engedelmet, 's az elsőre nézve jó szándékával, a' másodikra nézve pedig előre látás hiányával mentegetőzék. 'S ime a' szigorú Wallenstein rendkívül kegyes lön. — „Kedves Fechner — mondá — ön nem bánt velem méltatlanul; akkori kemény

természetem kemény nevelést tett szükségessé: mitől sem tartson tehát; ön jót akart, 's az jól is ütött-ki. Hálaul katonáim önnek semmi rosszat sem teendnek; ez okból őrt rendeltetek házához (Goldberg t. i. iszonyúan sarczolaték), 's emlékül vegye tőlem ez ajándékot! — Fechner egy erszényt kapott 200 tallérral, 's videran vált-el a' borzasztó harcztól. (Öst. Blätt.)

LIGETFY ANDOR.

Többsérfjűség. Londonban bizonyos fiatal szívű de ócska kereszt levelű 60 éves hölgyecske, férje vádlására a' lambethstreeti rendőrség elébe idéztetett azon igen csekély okból, mivel e' kecséit vesztett Cleopatra férj-haremet szeretett volna felállítani. — Ugyan is panaszt tett férjén kívül még három, életben levő férje van! — Milly ítéletet hozott reá a' rendőr-biztosság, még nem tudni; ha a' londoni lapok közzé teszik, mi is tudósítandjuk felőle olvasóinkat.

### EMLÉKMONDÁS.

#### Férj és nő.

|                                |                                   |
|--------------------------------|-----------------------------------|
| A' férj fenkölt, tüzes legyen  | De szelidebb tekintetű            |
| Mint a' nap, és ragyogjon      | Légy, mint a' hold, kegyes hölgý! |
| Mint az, erőt adjon, vegyen,   | Gyengébb 's édesb természetű,     |
| 'S kiterjedve forogjon:        | Csendes, nyugodt, mint a' völgy:  |
| 'S valamint a' természetben    |                                   |
| Szingty lesz a' ház-életben    |                                   |
| Minden, mint kell, kün és benn |                                   |
| Jó rendben, szép diszlésben.   |                                   |

KISFALUDY SÁNDOR után —

Érzelem. Vannak az életnek olly jelenetei, midőn az ember valamit szívszakadva vár, minden érzelmét 's gondolatját csak a' várt tárgy foglalja-el, 's még is habozó aggódás, a' szívnek elfogódása 's győzhetlen tusakodás közt remeg a' várt pillanat elejébe.

B. FARKAS S. után —

Az erény mindenütt ragyogó kincs. Boldog a' nemzet, hol nem ranghoz méretik ez! Szerencsés, kit nem rang vagy születés, de szív 's lélek méltólag tüntetnek-ki magasabb polczon is.

KOVÁCS PÁL után K. H. K. J.

#### Betűrejtvény.

Ha fölötted K—val előbb hanyatlík, 's rád  
 El is következik, S szerint, vég órád:  
 T—ben bús feleid megíhatják B—vel  
 Köszöntve; nyugodjék a' P—ben békével.

PÉNZES JÁNOS Aradrul.

#### Előbbi rejtvény: ACZÉL.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján 114. sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.